

Zuidreis Burundi

Begin maart trokken Dries Lecluyse (coördinator pastorale dienst) en Jeff Van Roie (coördinator zorgzaamheid De Baai) naar Burundi voor een bezoek aan onze peterschapsinstelling in Kamengé.

Ze vertrokken met een goed gevulde koffer en kwamen met een schat aan verhalen terug.

Om jullie mee te laten genieten van hun boeiende, avontuurlijke en intrigerende reis publiceren we in deze STAN enkele sprekende fragmenten uit hun reisdagboek.

Hun volledige reisverslag kunnen jullie de komende maand terugvinden op het intranet onder de rubriek 'Nieuws'.

Veel leesplezier!

"Onmogelijk is het, gewoon onmogelijk. 1300 foto's kunnen het niet, hoe zouden enkele schamele woorden het kunnen. Een week Burundi, ervaringen die een jaar lijken. Ik krijg ze gewoon niet uitgedrukt. En toch wil ik het nog eens proberen ..."

"De krekels tjirpen wanneer twee zwarte jongens voor ons het hek van het klooster openen. In de schamele refter staat ons maal, afgekoeld, te wachten. Frietjes met stoverij en een mengeling van groenten en bonen. Behalve de frietjes die door allerlei aardappel – en pastabereidingen zullen worden vervangen, zal dit tweemaal daags onze maaltijd worden. Toch die dagen waarop we in het klooster eten."

"Op de ijzeren kamerdeur van Jeff kleeft een kikker, die zich niet zomaar de laan laat uitsturen. Ook op de kamers zijn we niet helemaal alleen. Gekko's hebben er hun vaste stekje gevonden. Wanneer we binnen komen, verdwijnen ze snel achter de kast of in een spleetje van de muur. Gekko's zijn gezond op de kamer, leggen ze ons uit. Immers het zijn gedreven muggenvangers, en als je weet dat malaria door muggen wordt verspreid, dan ben je al lang tevreden dat er een aantal gekko's op je kamer vertoeven. Tijdens de week kregen we ook nog een paar keer bezoek van een rat maar die nam het hazenpad als ze ons zag komen, zware jongens als we zijn."

"Vandaag maken we kennis met het CNPK (Le Centre Neuro Psychiatrique de Kamengé), onze peterschapsinstelling. Aan het winkeltje aan de poort en onder de kiosk zitten de garde-malades te keuvelen. Het zijn familieleden van de patiënten die instaan voor de fysieke verzorging van hun familielid. ... Samen met de Artsen Zonder Vakantie en verschillende personeelsleden willen we vandaag nadenken hoe de dagelijkse patiëntenronde efficiënter

kan verlopen. Nu gaat het ganse team immers van patiënt tot patiënt en wordt die uitvoerig besproken of de patiënt wordt binnengebracht in de verpleegpost voor 'het tribunaal'!"

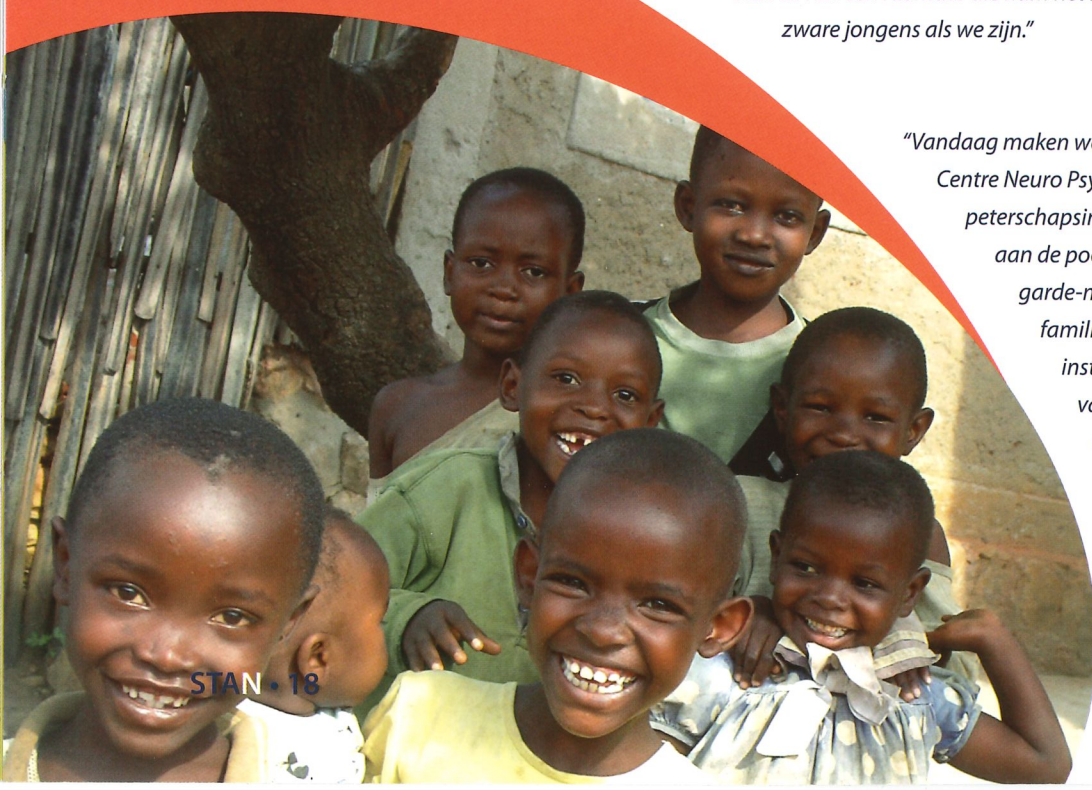
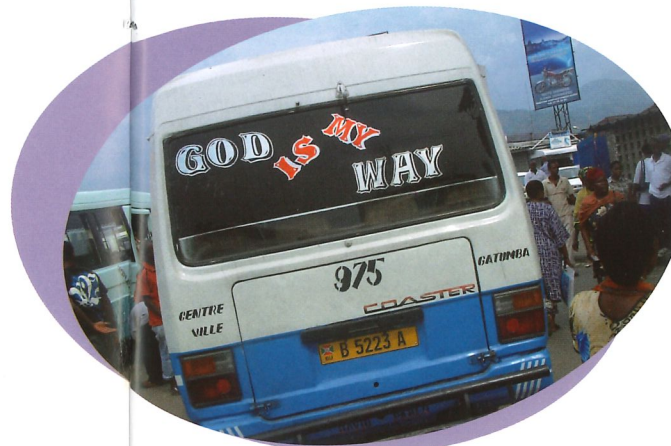
"Het blijft natuurlijk wel behelpen. Immers de financiële middelen ontbreken om onze huidige medicatie te gebruiken. Er wordt dus oudere medicatie gebruikt die heel wat bijwerkingen heeft. Je ziet dan ook de patiënten half verdoofd, als zombies, rondlopen."

"Na het bezoek aan de mannenafdeling willen we even onze handen wassen. Helaas is er in heel het centrum geen water te vinden. Even denken we aan de campagne rond handhygiëne in Sint-Amedeus en zijn we blij dat er hier geen handculturen worden genomen."

"'s Namiddags dwalen we over de zandweggetjes van Kamengé, de wijk van Bujumbura waar het psychiatrisch centrum is gevestigd. Een aaneenschakeling van hutjes, kotjes ... waar je alles kan kopen, van klinknagels tot zeepejes en zelfs doodskisten. Om de haverklap zie je er kleine kapsalons en zelfs een man die kleren aan het naaien is op een trapnaaimachine. Ook hier baren de twee blanken het nodige opzien. Soms worden we letterlijk omstuwd door jonge kinderen die ons als een ware attractie beschouwen."

"We bezoeken die dag ook de afdeling van de 'ameliorés', degenen die voorbereid worden om terug een taak in de maatschappij op te nemen. Zij verblijven in de gebouwen die Artsen Zonder Grenzen oprichtten na de genocide. Er is een vrij grote 'keuken' waar de 'garde-malades' kunnen koken voor hun familielid. En helemaal achteraan is er de ergo, een heel goed uitgebouwde dienst. Er was hier immers gedurende twee jaar een Vlaamse ergotherapeut aanwezig die de ergo volledig op poten heeft gezet en een opvolger heeft voorbereid. We zijn blij hier daadwerkelijk te kunnen helpen door het schenken van een tondeuse, een naaimachine, een strijkijzer en een radio. Behalve de radio, drie voorwerpen waar patiënten een beroep mee kunnen leren dat hen voorbereid op de 'buitenwereld'."

"'s Namiddags neemt Fabrice ons mee naar het centrum van Bujumbura. We nemen een van de vele busjes voor twaalf personen die op en af rijden. In ons busje zit er na een tijdje twintig man ... op de achterraut van het busje staat 'in God we trust'. Gezien de rijstijl van de chauffeur, is deze slogan nog niet zo dwaas."

"Gitega is de oude koloniale hoofdstad in het centrum van het land. Hier bouwt men een bescheiden ambulante psychiatrisch centrum uit. Het CNPK, het enige psychiatrisch centrum van het land, ligt immers aan de rand. ... Op termijn hoopt men er een klein ziekenhuis met een twintigtal bedden te kunnen bouwen. Samen met de 120 bedden in Kamengé zullen er dan voor een land van 9 miljoen inwoners 140 psychiatrische bedden zijn."

"Br. Emile is blij met ons bezoek. Hij trakteert ons dan ook op een ritje op een zandweg de bergen in. De eindbestemming is de historische site van de tambours. De nationale trots van Burundi. Speciaal voor ons verzorgen ze een optreden dat ons nog lang zal heugen. Met hun trommels van wel vijftig kilo op hun hoofd komen ze ritmisch trommelend op de weide. Hun kleren in de nationale kleuren, groen, rood en wit vormen een prachtig geheel, zeker wanneer enkelen rituele dansen uitvoeren. Het is gewoon een niet te omschrijven ervaring."

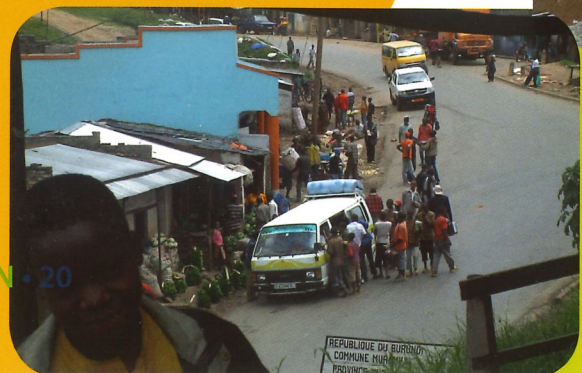

"'s Middags worden we verwacht bij de familie van Fabrice. Confronterend is het om midden in de armoede zoveel gastvrijheid te ontmoeten. Speciaal voor ons komt er kip op tafel. Tafel is veel gezegd. Omwille van de gasten hebben ze uit alle hutten in de buurt stoelen verzameld. Een ervan wordt als tafel gebruikt. De grote kom rijst komt in het midden.

Mutti trekt de kip uiteen en deelt het vlees uit. Hier wordt met de handen gegeten, niet zo simpel als je merkt hoe warm de rijst wel is. Er komt ook een potje met rijkelijk in vet gebakken visjes. Lekker, dat wel, alleen mag ik er niet aan denken dat deze waarschijnlijk de dag ervoor nog in de vlakke zon op straat lagen, bedekt met vliegen ... Na een tijdje zitten er wel twintig mensen mee te eten uit dezelfde pot ..."

"'s Namiddags trekken we nog even door de straten rond de marché central. We worden er letterlijk vastgepakt door de armoede. Een kind, anderhalve been en anderhalve arm, zit te bedelen op straat, midden de drukte. Wanneer ze ons ziet, springt ze recht en klampt zich letterlijk aan mij vast. Ik moet haar al even letterlijk van mij afschudden, als een lastige teek die zich in je vel heeft vastgebeten. Mijn hart breekt maar ik kan niets doen, niks geven want even verder zit de volgende. Ik voel me zo machteloos. Hoe kunnen we, hoe kan ik hier in dit land van extreme armoede ooit iets doen. Is alles niet een druppel op een hete plaat, reeds verdampt nog voor hij de plaat raakt? Misschien wel, maar ik troost me met de gedachte dat ik misschien één iemand kan helpen en voor die man, die vrouw is die druppel misschien een levensbron ... Maar toch, het blijft knagen. Iets doen is altijd te weinig, niets doen is gewoon geen optie meer."

"Op zondagmorgen, onze laatste dag in Burundi, gaan we samen met Br. Hippolyte naar de eucharistieviering in de

kapel van het CNPK. Het is een viering voor de patiënten maar ook voor de hele parochie. De kapel zit dan ook stampvol. Iedereen is piekfijn uitgedost. ... Na de viering blijven de lokale scouts en chiro en twee charismatische groepen verder vergaderen op het terrein van het CNPK, als dat geen integratie van zorg is ..."

"Maar deze laatste namiddag sluiten we, samen met de Artsen Zonder Vakantie, af aan het strand bij het meer ... De avond valt plots, zoals elke avond in Burundi. De tijd van afscheid is gekomen. Br. Hippolyte brengt ons naar het vliegveld. Het afscheid valt zwaar. We nemen niet alleen afscheid van vrienden maar van een 'way of live', Afrika kun je niet zomaar loslaten ..."

Jeff Van Roie & Dries Lecluyse

Wie interesse heeft om het project van onze peterschapsinstelling in Burundi financieel te steunen, kan dit doen op verschillende manieren:

- een gift storten op onderstaand rekeningnummer met vermelding van HABWA IMPUNDU
- een maandelijke bijdrage van 5 euro storten via een permanente opdracht op onderstaand rekeningnummer met vermelding HABWA IMPUNDU. Wie binnen het kalenderjaar een bedrag van minimaal 40 euro stort, ontvangt een fiscaal attest.

IBAN: BE51 4459 6281 2162

BIC: KREDBEBB

van CARAES – Stropstraat 119, 9000 Gent

Wie extra informatie wil over ondersteuning van dit project, kan steeds vrijblijvend contact opnemen met Dries Lecluyse (telnr. 241)

